

Ա Ռ Ա Կ

Կ Ա Պ Ի Կ.

Աշխատէ յողջէ՛ս սրբան՝ որ կուզես,
Բայց մի յուսար որ՝ քեզ տան գովասանք
Երբ աշխատանքէ՛դ ոչ մէկուն՝ ոչ քեզ
Օգուտ մի լինի եւ կամ՝ ըզբօսանք :

Դեղացւոյն մէկն ամէն օր առտուն կանուխ գաշտ կելլէր,
Ձեռքը մաճին՝ բաճն ուսին՝ արան ու այգին կը բանէր.
Այնպէս ալ լաւ կաշխատէր մեր բարեսիրտ զեղացին
Որ ճակատին քրտինքը անձրեւի պէս կը վազէր.
Աշխատասէր մարդ ըսես՝ ահա այնքան կը լինէր.
Ուստի անցնող դարձողէն շատ ապրիսներ կը լըսէր :
Կապիկն որ տեսաւ՝ ինչ ընէ աղէկ.
Նախանձ շարժեցաւ, բայց նախանձ անխելք :
Արի ըսաւ ինքնիրեն, ես ալ նըստիմ աշխատիմ,
Տես ինչ գովեստ ինչ պատիւ քիչ ատենէն վաստըկիմ :
Կոշտ ու պըլոշտ փայտի կըտոր մը գըտաւ,
Խելքը միտքը անոր տըւաւ.
Մեծ բանի մէջ էր կապիկը.
Մէյմը կառնէր փայտը գերկը,
Մէյմը ուսը կամ շալակը,
Մէյմը կառնէր ոտքին տակը
Կամ կը գլորէր մինչեւ բակը :

Արին քըրտինք մըտաւ կապիկն այն փայտով.
Այնքան տըքաց, այնքան հեւաց փըրփրալով
Որ տեսնողները կըսէին թէ՛ զարմանք,
Բայց նա մէկէ մ'ալ չըլըսեց գովասանք :

Դուն ալ, սիրելի, շատ մի զարմանար,
Երբ շատ կաշխատիս ու մարդ չըճանչնար.
Կուզես վաստըկիլ փառք պատիւ պարծանք, —
Օգտակար ըլլայ ձեռքիդ աշխատանք :